

До молодії

Яків Щоголів

В надвечірню годину од шлюбу,
В діамантах, у газі й квітках,
Привезли тебе й гожу, і любу,
І веселу під батьківський дах.

В сніжнобілі одягнута шати
І в хитких померанцях вінка,
Ти ввійшла у блискучі палати,
Більш од кійла і біла й струнка.

І, як в синьому небі півночі
Заколихані вітром зірки,
Під габою горять твої очі, —
Ті ж жарини огнисті й палкі.

Линуть всі до тебе привітати,
Всі завидують долі твоїй;
Стану й я тобі, мила, бламати
Без скорботи життя і надій.

Виповняй твої, боже, стодоли,
Звесели тебе щастям дітей,
Щоб не знала ти лиха ніколи,
Ані сліз, ні безсонних ночей.

Як же іноді, крадучись стиха.
Уразить тебе смуток який, —
Пам'ятай, що бездольному втіха
То блискуча веселка надій.

Бережи ж ти надії щочасне,
Щоб, бува, їх слізьми не залить;
Бо як промінь їх теплий погасне,
О, тоді уже й краще не жить!